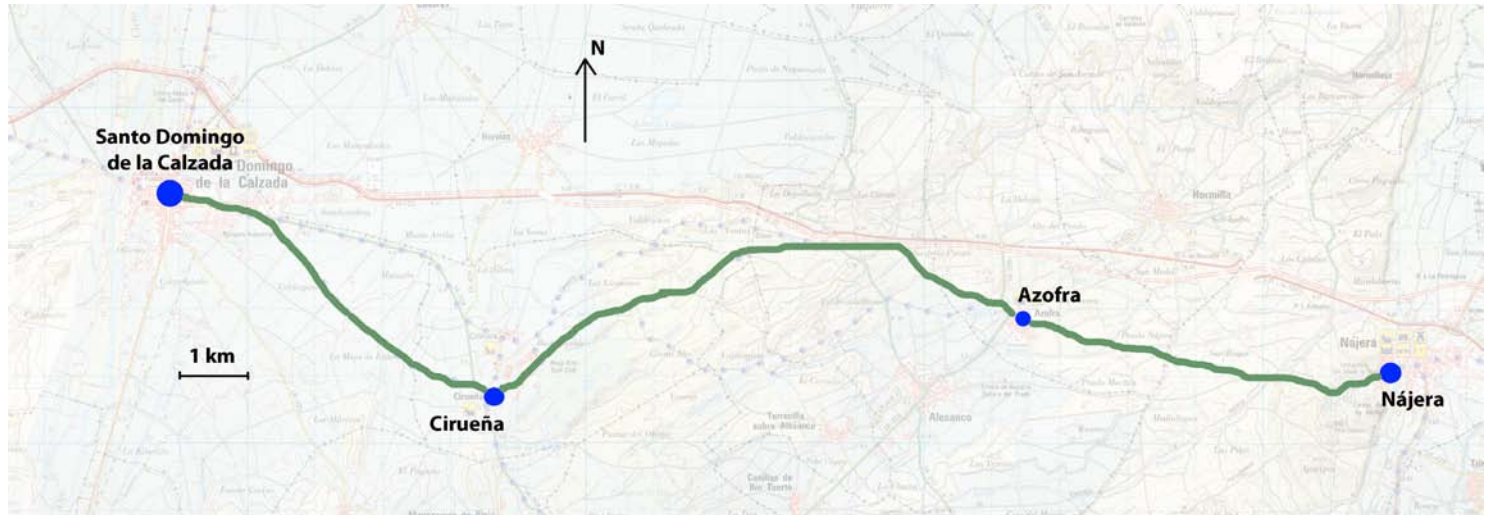

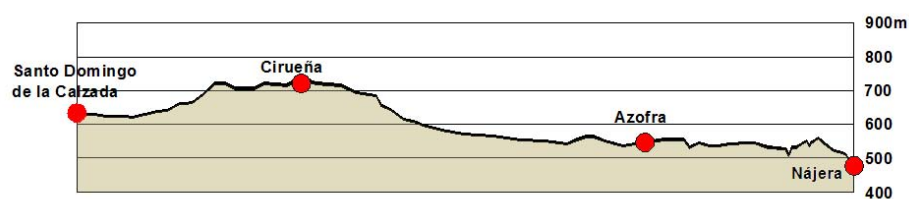
Nájera - Santo Domingo 5.5.

10. päivä: Nájera - Santo Domingo 5.5. ke

	pop '09	alt(m)	km	km yht	klo	askelmittari
Nájera (alb. Peregrino)	8474	485	0		6:40	0
Azofra	226	559	5.7	5.7	7:50-8:10	7700
Cirueña	132	715	9.5	15.2	10:15	19000
Santo Domingo (alb. Cofradio del Santo)	6780	638	5.8	21.0	12:00	29000

kuljettu 188.5 km
jäljellä 575.9 km

Kymmenes päivä tuli tänään täyteen, kun saavuin Santo Domingo de la Calzadaan. Oli kylmä ja tuulinen päivä. Reitti oli melko yksitoikkoinen. Opaskirja varoitti, että puiden varjoa ei tien varrelta löydy. Tänään ei auringolta tarvinnut suojautua. Sateen tulo oli lähellä. Muutama pisara putoili, mutta ei onneksi sen enempää.

Huonosti nukutun yön jälkeen nousin ylös klo 5:30. Tuntia myöhemmin matkaan. Tapasin alkumatkasta slovenialaisen pojan.

Alkumatkan reittiä. Puita ei reitin varrella liiemmästi ollut. Alla tähystelemme slovenialaispojan kanssa kaukana näkyvää Azofran kylää.

Azofran kylä. Ljubljanan poika jatkoi matkaa. Minä jäin kahville vasemmanpuoleiseen baariin.

Yllä Azofran reunaa. Oikealla Picotas kivi, joita aikoinaan pystytettiin La Riojassa teiden varteen merkkipylväiksi.

Juttelimme mäkihyppy-, hiihto-, ralliautoilu- ym urheiluasiat läpi. Selvisi, että Nájeran alberguessa hänen vuoteensa juuri oli ollut äänekkään espajalaiskuorsaajan vieressä. Hän ei ollut nukkunut silmäystäkään. Toinen slovenialainen, jonka olin tavannut Navarretten alberguessa muutama päivä aikaisemmin, osoittautui olevan hänen ystävänsä. He olivat lähteneet yhtämatkaa, mutta hän oli joutunut lepäämään jalkansa kipeydyttyä ja jäänyt jälkeen. Hänen tavoitteensa oli 35-40 km päivässä. Hän jatkoi matkaansa, kun minä kahville Azofraan.

Matkalla Azofra Ciruenaan. Päivä oli hämärän pilvipoutainen, joka näkyy valokuvissa. Pientä pisarointia silloin tällöin, mutta onneksi ei sen enempää.

Tie oli hiekkatietä. Hyvää kävellä. Vaeltajia oli liikkeellä entiseen tahtiin. Aina jokin ryhmä oli näköpiirissä.

Cirueña oli autio kaupunki, jossa oli varmaan satoja taloja. Yhtään ihmistä ei kaduilla liikkunut eikä ehkä asunutkaan. Erikoinen näky.

Cirueña oli tyhjä lomakaupunki, joka ilmeisesti odotti kesäsesonkia. Ennen kaupunkia oli laajat Rioja Alta Golf Clubin viheriöt. Ehkä muitakin vapaa-ajan toimintoja löytyi alueelta. Joka tapauksessa alueella oli varauduttu useampien tuhansien vieraiden majoittamiseen.

Matkalla Santo Domingo de la Calzadakaan näkyi taustalla vuoria. Joidenkin rinteillä näkyi lunta.

Santo Domingo häämöttää edessäpäin. Alla Albergue Cofradia del Santon sisäänkäynti Calle Mayorin varrella.

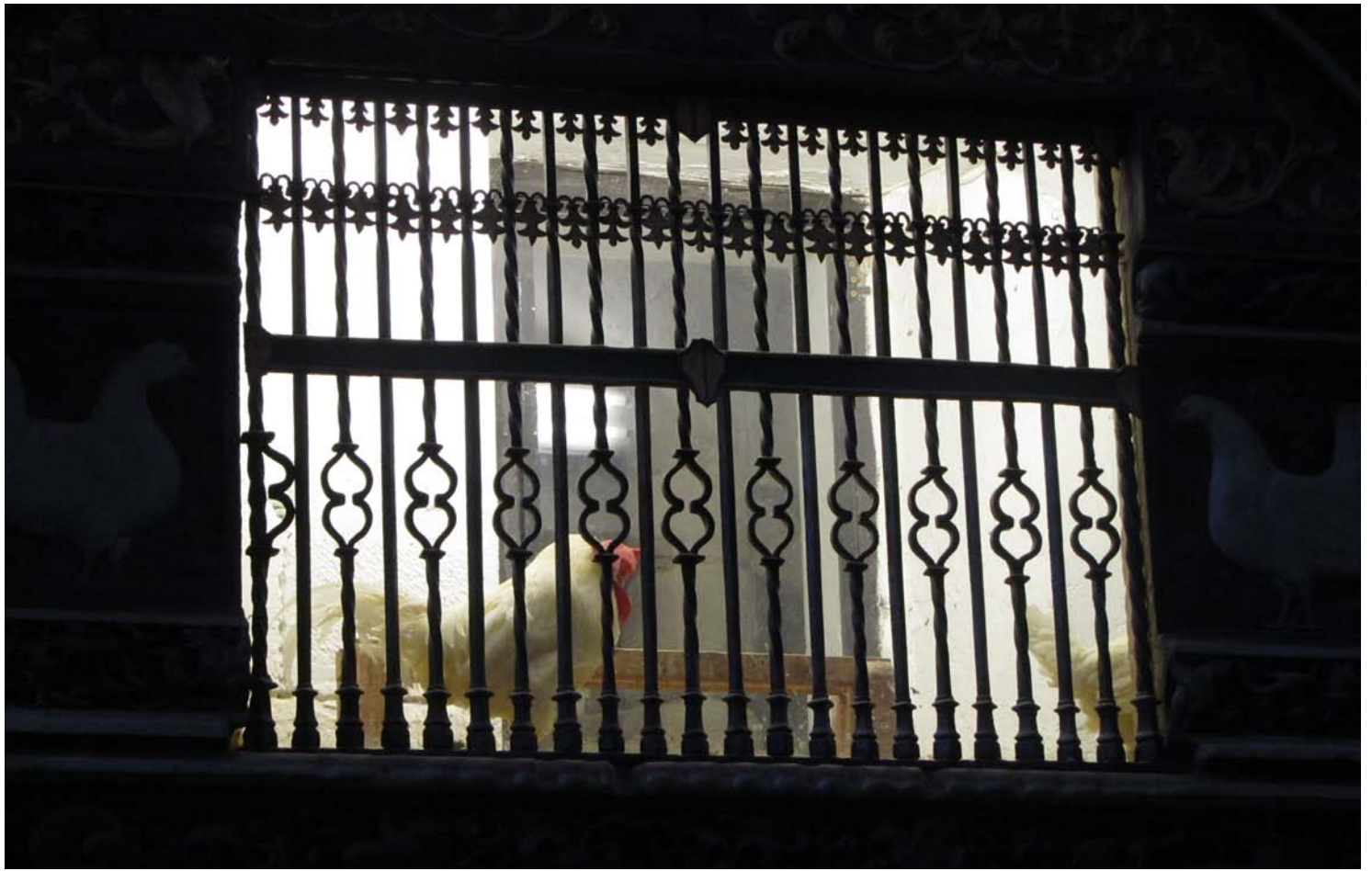
Yllä Avenida Juan Carlos I ja alla Palza Mayor. Seuraavilla sivuilla kuvia katedraalista.

Santo Domingo oli aika iso kaupunki. Lähes 7000 asukasta. Vanhan kaupungin kapeat kadut olivat pitkiä. No niinhän oli ollut muissakin kaupungeissa. Calle Mayor löytyy täältä niinkuin vissiin joka kylästä. Albergue oli auki ja 4-5 vaeltajaa oli juuri menossa sisään. Maksu oli vapaaehtoinen. Laitoin 5 euroa laatikkoon. Monot ja kepit alakeran varastoon. Sitten pari kerrosta ylöspäin ja majoittuminen huoneeseen, jossa oli ehkä 15 kerrossänkyä. Koko alberguehen mahtui 100 asukkaa. Pääsin tällä kertaa alapunkkaan.

Kana ja kukko tepastelivat katedraaliin sijoitetussa häkissään, niinkuin pitikin. 1100-luvulta olevan legendan ihmeellisissä lopputapahtumissa paahdetut kukon- ja kananpoika lehahtavat lentoon tuomarin ruokapöydästä. Tapahtuman muistoksi on kirkkoon rakennettu rautainen häkki muutaman metrin korkeudelle lattiasta. Linnut vaihdetaan 21 päivän välein. Kirkkoon sopivia yksilöitä kasvatettiin alberguen yhteydessä takapihalla olevissa häkeissä. Kukko kiekui muutaman kerran kuuluvasti illan messun aikana ja antoi oman leimansa kirkonmennoille.

Yllä Maria Magdalena.
Yleensä kirkkoista löytyy useita Madonna ja Jeesus-lapsiveistoksia. Tästä katedraalista löytyi kolmen henkilön veistos. Naishenkilö kannattelee Madonnaa ja Jeesus-lastaa ja pitelee oikeassa kädessään kultaista palloa. Kukahhan lienee tämä kolmas henkilö?
Alla paikallinen pyhimys Santo Domingo. Hän eli 1000-luvulla.

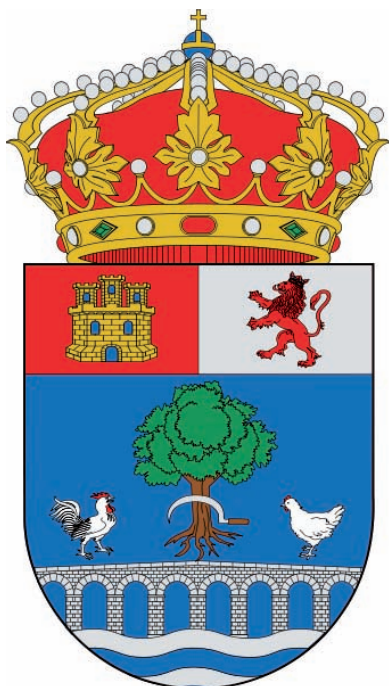

Iltamessu Santo Domingon katedraalissa.

Miksi oikeastaan olen täällä vaeltamassa? Onko tämä nyt sen väärtti taivaltaa satoja kilometrejä jalkaisin vieraan maan kamaralla vapaaehtoisesti. Aamulla aikaisin ylös ja hikisenä ja väsyneenä kuutisen tuntia myöhemmin saapua alkeelliseen majataloon. Suihkut ovat joskus aika heikkokuntoisia. Pyykit pestään betonipaljussa kylmällä vedellä. Mikä on tämän tarkoitus ja miksi en ole jo lopettanut ja hypännyt tien sivuun, tuumannut, että nyt saa jo riittää.

Joku asia tässä vain on niin oleellista, että jatkan vaellusta. Näen joka päivä kymmeniä ihmisiä, jotka tekevät tätä samaa vierelläni. Joku asia tässä elämän tavassa on niin perusyksinkertaista, poissa jokapäiväisistä huolista, että en voi nyt lopettaa. Haluan nähdä taas huomenna uudet maisemat, kylät ja kirkot. Elämän rytmi ja säännöllisyys syntyy automaattisesti. Pidän tästä haasteesta. On upeaa lähteä liikkeelle ennen auringon nousua ja vaelluksen jälkeen on tyytyväinen mieli, kun matkasta suoriutunut. Voi elää vain tätä päivää ja yleensä olen vuoteessa jo kello yhdeksän, valmistautuneena seuraavan päivän aikaiseen ylösnousuun ja uudelle 20 km:n taipaleelle. Mieli pysyy nöyränä. En kaipaa nyt muuta sisältöä elämäni. Tämä vaellus antaa sen, mitä tarvitsen.

Noin vuosi ennen matkaa katselin televisiosta "Löytöretki" ohjelmaa. Minussa heräsi halu nähdä itse nuo samat paikat, vanhat rakennukset, vanhat kirkot, vanhat sillat. Samat, joiden viereltä vaeltajat olivat kulkeneet jo satoja vuosia sitten. Halusin olla siellä, aistia sen ympäristön, jossa en ollut ikinä käynyt. Halusin kokea seikkailun, kuitenkin aika turvallisen seikkailun. Kun pääsin eläkkeelle, avautui siihen mahdollisuus. Halusin koettaa voimiani. To reach unreachable. Olisi aikaa antaa ajatustenkin vaeltaa.

Santo Domingo
de la Calzada

